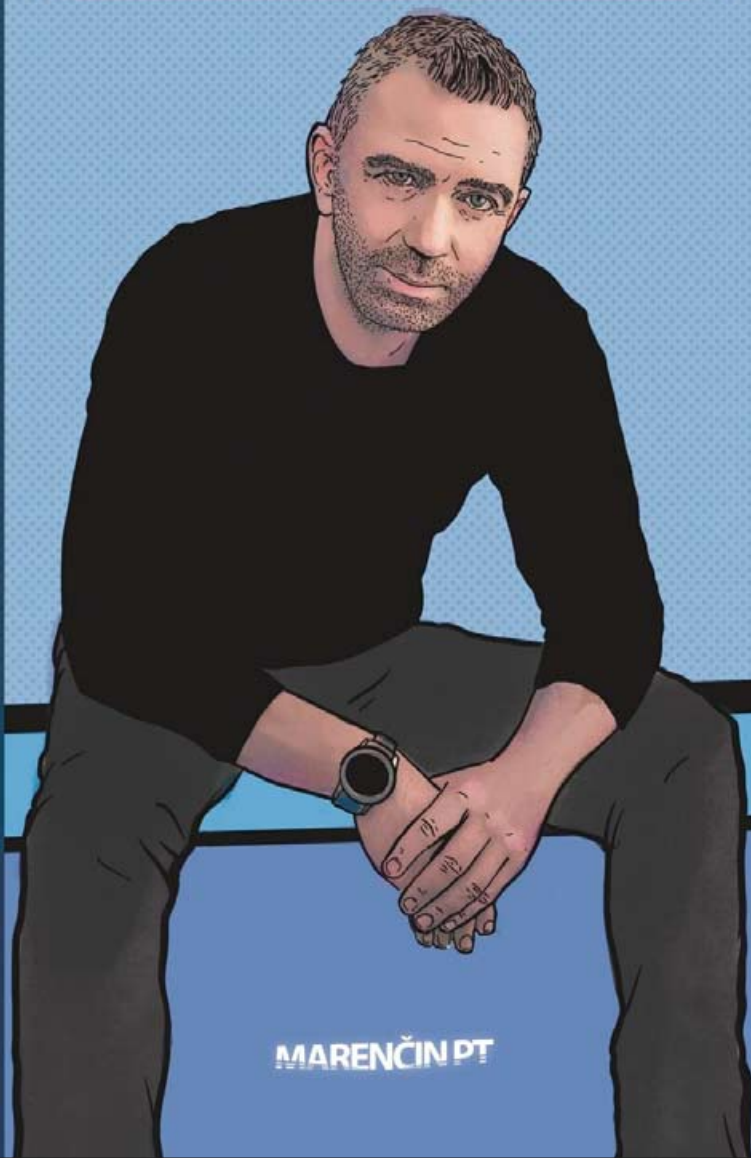

MICHAEL SZATMARY

LOKÁLNY
SEXSYMBOL

MARENČIN PT

Michael Szatmary

**Lokálny
sexsymbol**

MARENČIN PT

Copyright © Michael Szatmary, 2023
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2023
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marenčin@marenčin.sk www.marenčin.sk
Illustration © Ivana Šáteková
Cover illustration © Ivana Šáteková
Cover © Marenčin Media, 2023
Layout © Marta Blehová, 2023
1021. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1164-8 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1165-5 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1166-2 (ePub)

Úvod

Vždy, keď čítam nejakú knihu a rozplývam sa nad múdrosťou hlavnej postavy, obdivujem vlastne inteligenciu autora diela. V tomto prípade verím, že čitateľské a intelektuálne očakávania udržíte na uzde. Je možné, že pri niektorých príbehoch sa zastavíte a poviete si: Toto sa určite nestalo, prípadne sa to nemohlo udiat' tak, ako autor píše. A preto upozorňujem, že všetko, čo si v knižke prečítate, je pravda. Stand-up komici totiž vždy hovoria pravdu, len majú niekoľko úrovní pravdy.

Možno sa vám bude zdať, že stand-up komici sú jediní ľudia, ktorým sa stávajú veci. A väčšinou všetky minulý týždeň. Prečítate si pasáže, ktoré sa vám nebudú páčiť alebo im bude chýbať humor. Nič si z toho nerobte, niektoré sa nepáčia ani mne. Ale to nevadí, čo najhoršie sa môže stať? Zatvoríte knižku alebo pár riadkov preskočíte.

Vy, čo ma poznáte, viete, čo približne môžete očakávať, vy ostatní ste mi prišli dať šancu. Ste tie typy, ktoré idú do reštaurácie, až keď dostane mišelinšku hviezdu alebo o nej napíše nejaký foodblogger? Tak vám teda poviem, čo môžete od tejto knižky očakávať: sex, holokaust a starnutie. Lebo to som ja a témy, ktoré naozaj ľúbim. Možno sa vám zdá divné, keď poviem, že milujem starnutie. Vysvetlím. Starnutie je niečo, v čom som fakt dobrý, zažívam ho denne na vlastnej koži. Čo ale o holokauste povedať nemôžem.

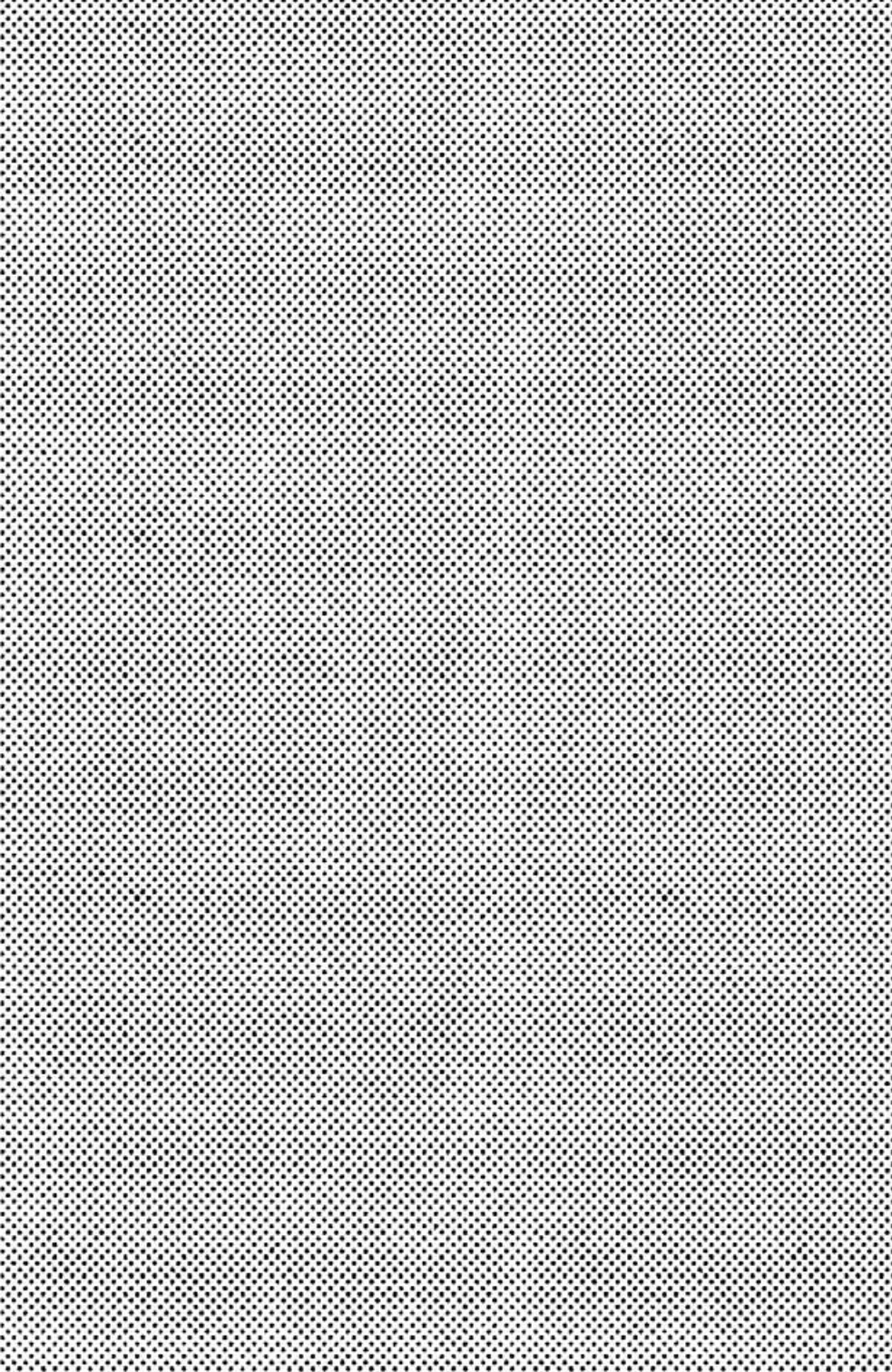
Mám na vás ešte dve prosby. 1. Keď vás nejaký dobrý pančlajn¹ alebo bit² rozosmeje, zvyknete zatlieskať. Pri čítaní to ale robiť nemusíte, vyzerali by ste prinajlepšom zvláštno. 2. Skúste text čítať tak, že si pritom predstavujete môj hlas, prejav a, samozrejme, „prízvuk“, ktorý, samozrejme, nemám, keďže ma o tom neustále ubezpečuje sused Bandi z Dunamócsu³ pri Komárne. A aj tak všetci dobre vieme, že prízvuk je hebrejský.

---

¹ Pančlajn: posledná veta vtipu alebo príbehu, poskytujúca zásadný humor. Túžba každého komika.

² Bit: krátka časť v rámci celej rutiny. Jeden alebo viac vtipov idúcich za sebou.

³ Dunamócs: alebo po slovensky Moča. Malá obec medzi Komárnom a Štúrovom na brehu Dunaja, kde má autor chalupu.

O základnej škole

Som typické bratislavské staromestské dieťa, ktoré od škôlky trávilo čas na dvoroch. Aj do školy som chodil v Starom Meste, stačilo vstať z postele o trištvrte na osem a stihnúť vyučovanie. Boli to časy, keď dyslexia ešte neexistovala. Učiteľky si mysleli, že žiak je len blbý, poloretardovaný alebo lenivý. Boli presvedčené, že si ju dieťa vymyslelo, lebo si vyžaduje pozornosť. Niečo ako dnes alergiu na lepok. Boli to časy pionierskych organizácií a melódií priateľstva. Nezáležalo mi na tom, čo mám oblečené. Videl som nejaké fotografie z detstva, evidentne to bolo jedno aj mojím rodičom.

Ak sme sa nehrali na dvore Kenta⁴ alebo opac opac, naháňali sme sa po uliciach centra a nazývali to policajti a zlodeji. Tí druhí mali kukly a zopárkrát sa

---

⁴ Kent: kartová hra pre dva páry. Hráč zbiera štvoricu rovnakých kariet a potom dáva tajné znamenie spoluhráčovi. No a čo, lepšie, ako keby sme brali drogy. Tie prišli na rad neskôr.

stalo, že nás čapli skutoční príslušníci, ktorých zavolali občania, pretože mali strach. Ihriská vtedy vyzerali inak. Tie dnešné pripomínajú obrazy Salvádora Dalího. Za našich čias si presne vedel, ktorá preliezka na čo slúži. Hojdačka, hojdáš sa, šmýkačka, šmýkaš sa. Koník, koníkujes sa. Kolotoč? Taký ten ocelový, nezničiteľný, ktorý pripomína postapokalyptické filmy, tak ten t'a mohol aj zabiť. Spomínam si, že raz prišiel aktívny otec, roztočil ho a my sme lietali ako handry. Raz som aj lebku našiel pod jedným.

Spomínam si na učiteľa telocviku. Tipujem, že keď raz sedel v zborovni a počúval ostatných učiteľov, zistil, že vlastne učiteľ nie je. A tak sa rozhodol, že na konci siedmej triedy bude skutočne známkovať šport a kto nedostane dobré hodnotenie, prepadne. Zo všetkých možností si vybral skok do diaľky. Ja som chodil na základnú školu Duklianska, teraz Lazaretská, tesne pred spadnutím. Škola susedila s policajným prezídiom známym ako U dvoch levov. Školský dvor slúžil ako parkovisko policajných áut. No a tam sme mali skákať.

„Ak neskočím, tak prepadnem? Načo mi bude skok do diaľky?“ Raz si budem hľadať zamestnanie, ukážem pekné a impresívne CV a... „Oj, čo je toto? Skok do diaľky. Hmm. Bez neho vás nemôžeme vziať do našej

firmy.“ Lenže na našom dvore nebola žiadna bežecká dráha. Pieskovisko? Tak trochu. Súdruh učiteľ dal na asfalt jednu palicu a druhú asi o dva metre ďalej. Zobral hrst' piesku a rozsypal ho medzi ne. Poznáte toho svetoznámeho šéfkuchára, ktorý solí stejky cez laket? Tak tak to urobil. Hovorím: „Ja tu nebudem skákať.“ „Neskáč, prepadneš,“ odpovedal učiteľ. „Tak budem skákať,“ zareagoval som s plačom ja.

Nikto z nás netušil, ako to vlastne plánuje známkovať. Čo tie dve palice na zemi? Rozbehol sa prvý spolužiak. Skočil, šmykol sa a bum. „Nagy: ŠEŠŤ,“ oznámil učiteľ. Čo šesť? Akých šesť? Bolo nám ale všetkým jasné, že ak chceme byť lepší, musíme získať bodov viac. Na rade som bol ja. Dávam do toho všetko. Skáčem, vyberám si miesto, kde je najviac piesku, a opäť šmyk a tvrdý pád na pieskom posypaný asfalt. Našťastie nič vážne, len zopár škrabancov a odrenín. Vyzerám tak trochu ako po nehode na motorke. „Szatmary: SEDEM!“ „Okej, vyhrávam.“ A vôbec mi neprekáža, že mi trčí holenná kosť. Úloha splnená. Posledný mal skákať Vizváry. Ten v tom čase vážil asi 130 kíl. Raz ho dokonca nepustili do školy. Pýtate sa kto? Predsa dvere. Vizváry, ako iste tušíte podľa mena, bol typický Švéd. Vizváry sa rozbehol, teda skôr vykročil. Skáče, teda skôr prekračuje prvú palicu. Nasledoval pád. Určite to poznáte. Najprv všetci smiech, ale potom:

Jejda, čo keď sa mu niečo stalo?! Učiteľ sa na neho pozrel a vraví: „Vizváry: Deväť.“ „Akože deväť, prečo deväť?“ pýtame sa my skutoční skokani. „Na Richterovej stupnici, ty tlst'och.“ Vtipné? Ó, áno, ale nie pre tínedžera na základnej škole.

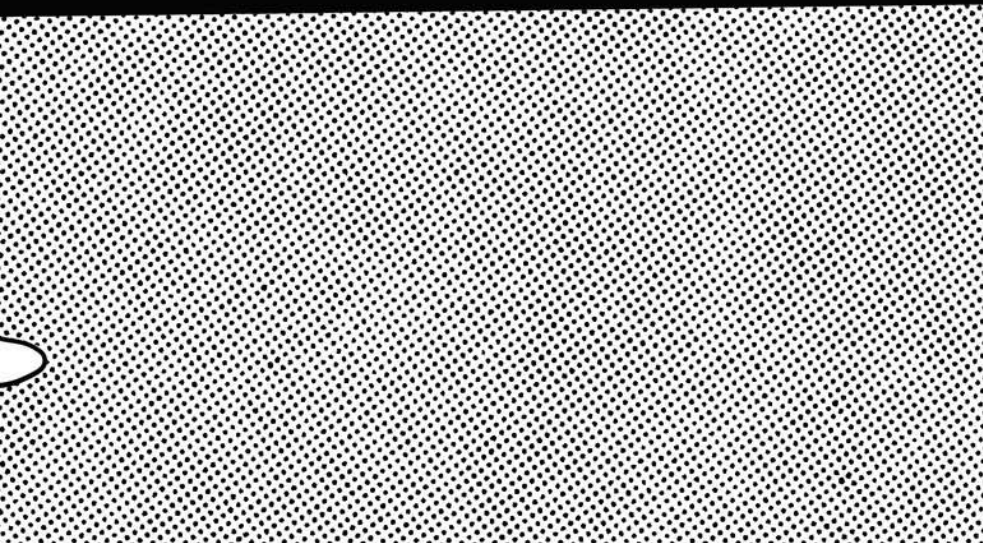
Na konci ôsmej triedy sa súdruh telocvikár rozhodol, že skoky do diaľky sú predsa len trochu nebezpečné, a preto posledný školský rok ukončíme behom na dva kilometre. Vravím: „Ja nebudem bežať.“ „Tak prepadneš,“ zopakoval učiteľ. „Tak budem bežať – a rýchlejšie ako Volko.“

Problém, bol, že na školskom dvore to nebolo možné, a tak sa celá trieda vybrala na Železnú studničku⁵. Jeden spolužiak oznámil, že pre zdravotné problémy on bežať nesmie a nebude. Ak ste niekedy na Železnej boli, viete, že lúku pretína malý bezvýznamný potok a nad ním je malý drevený bezvýznamný most. Spolužiak sa naň postavil a vyhlásil, že radšej skočí, ako by mal bežať dva kilometre. Telocvikár mu vtedy povedal vetu, na ktorú nikdy nezabudnem: „Skoč, aj tak ten most ešte nemá žiadne meno.“ Odtedy sa každý rok stretávame pri Kamenického moste.

---

⁵ Železná studnička: Potok sa v skutočnosti volá Vydrlica. Vo vyhľadávanej lokalite je niekoľko rybníkov a prameňov. Kedysi tam stáli mlyny, dnes už len jeden.

O nevydarenom rande

Každý ho už zažil. Mňa raz odmietla jedna, ktorá povedala, že vyzerám dobre, ale nie som jej typ. Čo to má byť, že nie som jej typ? To v preklade znamená, že nevyzerám dobre, že nie som fešák. To my chlapi také niečo nemáme. Ak raz vyzerá dobre, je to fešanda, na rande by s ňou išiel každý z nás. A pritom by som možno mohol byť aj model. Splňam všetky podmienky. Som vysoký a blbý. Aj ruky mám veľké a to sa ženám páči. Viete, čo sa hovorí, keď má muž veľké ruky? Áno, viem: že budeš sklamaná.

Boli časy, keď som bol slobodný. Slobodný, ale žiadaný. Na jednej strane som niekoho chcel, ale nevedel som nájsť nikoho, s kým by mi bolo tak dobre ako samému so sebou. V prvom rade, sám so sebou sa nikdy nehádam. Keď urobím nejakú blbosť, poviem si: Nevadí, nabudúce to bude lepšie. A sex? To je úplne iný level. Hodne vysoká úroveň. Viem presne, čo mám rád. A vôbec mi neprekáža, že skončím rýchlo.

Do osemnástich rokov som býval s mamou a to znamenalo tak trocha problém. Keď som chcel dievčinu po rande vziať k sebe, vždy jej bolo treba oznámiť (a tá veta neznela veľmi príťažlivo): Vieš, bývam s mamou, ale dobrá správa je, že mám vlastnú izbu. S bratom. Nie, nemám brata, ale keby som mal, bolo by to vtipnejšie. Tak som ju musel vždy zobrat' do auta a zaparkovať niekde v prírode. Čo bol tiež problém, lebo som vtedy nemal auto. A taxíky boli drahé.

Napriek tomu v mladosti človek veľa vecí nerieši. Jednoducho si povie: Všetko nechám na poslednú chvíľu, budem predsa starší, a preto múdrejší. A ja som nebol iný. Ak sa ma dievčina na rande spýtala, či mám doma čokoládu, ja som vedel, na čo ju potrebuje. Nielenže som mal, ale už vopred som sa ňou celý natrel. Mal som byť jej čokoládové fondue⁶.

Teraz, keby sa ma nejaká opýtala, či mám doma kocky ľadu, odpoveď by bola: Určite nie. Viem totiž, na čo ich chce použiť. Možno kedysi by sa mi to aj páčilo, ale teraz – v prvom rade by mi bola zima. A v druhom panika, že mi nimi zamokrí novú sedačku. Už sa vidím,

---

⁶ Fondue: roztopená čokoláda, do ktorej sa namáča ovocie. To ste asi vedeli, ale takto si tú pochúťku lepšie vybavíte.

ako počas celého aktu striehnem a rukou v tvare misky sa snažím kvapky zachytiť, aby náhodou nedopadli na látku.

Jedno konkrétne rande mi ale ostalo v pamäti dodnes. Stalo sa vám, že sa nejaké neskončilo dobre, ale napriek tomu ste si ho po čase zopakovali? (Všimli ste si, že až teraz prechádzam k téme z nadpisu?) Bolo to takto. Kedysi dávno rande s dievčinou. Sedeli sme v bare, vtedy som ešte pil dvojité vodky s ľadom a citrónom, užíval si moment. A ona: „Ja nepijem alkohol, ja sa zdravujem stravo.“ Asi to povedala správne, ale zostalo mi v pamäti, že sa jednoducho zdravovala. „Dám si len čaj.“ „Čo čaj, čo chceš s čajom? Ako si budeme pripíjať s čajom?“ „Na zdravie!“ A ona si ho namiesto pitia bude fúkať.

Nasledovalo kino. Mimochodom, odporúčam nebrať na prvé rande potenciálneho partnera alebo partnerku do kina. Nič sa o tom druhom nedozvieš, lebo len dve hodiny čušíš. Aj keď ja mám rád priestory kina, všetky koberce aj sedačky totiž vyrobili z červených pánd. (Pandí?) Dal som si vedro pukancov a ona si vypýtala kocky ľadu, lebo vraj nechcela pribrať. „Preboha to do koľko rokov chceš žiť, fakt do 120? Však zomri ako človek, normálne.“ V skratke, to rande sa nepodarilo, skončilo sa po záverečných titulkoch.